

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Tui T. Sutherland
WINGS OF FIRE – THE LOST HEIR

Text Copyright © 2012 by Tui T. Sutherland
Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02638-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

TUI T. SADERLAND

NA
KRILIMA
VATRE KNJIGA
DRUGA

NASLEDSTVO

Prevela Bojana Veselinović

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2019.

*Za Džonatana
i njegov neverovatni morskokrili kostim*

PROROČANSTVO

*Dvadeset leta rata će proći,
i zmajčad će doći...*

*Krv i suze natopiće noći,
i zmajčad će doći...*

*Prvo jaje stiže iz modre dubine.
A sin noći sam će doći u jazbine.*

*Najveće jaje na planini je bila
sila što donosi moć nebeskih krila.*

*Za kandžu što snagom sve pred sobom mrvi,
u blatu je jaje boje zmajske krvi.
Skriveno od kraljica što sad se bore,
peto sni samo pod dinama što gore.*

*Od tri kraljice što plamenom sve pale,
jednoj je sudba svetla, dve su propale.
Jedna će svaku svoju zlobu da zatre
pa će poleteti na krilima vatre.*

*Kad najsvetlije noći kucne čas,
pet nada se rađa – od rata spas.
Mrak će se dići u zoru za nas.
I zmajčad će doći...*

PROLOG

Pod vodom Veslar nije mogao da čuje krike zmajeva u agoniji.

Pod vodom bitka je bila tri meseca daleko. Vatra mu ništa nije mogla. Kandže mira nisu ga mogle uplašiti. Voda je spirala krv s njegovih kandži.

Pod vodom je bio bezbedan.

Bezbedan i kukavica... Bolje i to nego odan, hrabar i mrtav. Trgnuo se iz sna.

U njega je zurio som, čiji su brkovi lelujali na vodenoj struji. Izraz na njegovom licu govorio je: *Zašto zmaj spava na mom kamenju?*

Veslar ga je smazao. Od toga mu je bilo malo bolje.

Kandže mira su do sada već saznale šta se desilo zmajčićima, pomislio je. Imaju špijune u palati nebokrilih. Ne moraju to da čuju od mene.

Nije im potreban on da stane ispred njih i kaže: „Nismo uspeli.“

Ali kuda je mogao da ode? Već se krio od vlastitog plemena – od morskokrilih. Da li je sada morao i od Kandži mira da se krije do kraja života?

Zaplivao je ka površini i oprezno promolio glavu. Bio je mrak. Kandže Oblačnih planina zaklanjale su mesečinu poput ogromnih tamnih zuba. Veslar je danima plivao nizvodno. Bio je daleko od Nebeskog kraljevstva.

Od Nebeskog kraljevstva i pet zmajića, koje je, kako se zakleo, trebalo da zaštiti.

Teškom mukom je izvukao svoje dugačko, bolno telo iz vode i napravio tri koraka ka šumi, kad je spazio da ga tamo čekaju tamne senke.

Brzo se okrenuo, ali mu je put preprečio zastrašujući zmaj koji je upravo izašao iz reke. Zelene krljušti bile su mu išarane crnim spiralnim oblicima, a zubi su mu svetlucali na mesečini.

„Veslare“, obratio mu se morskokrili prijatnim glasom. „Mislio sam da se nikad nećeš probuditi.“

Veslar je zagrebao kandžama po rečnom mulju. „Nautilus“, kazao je. Mrzeo je što mu glas podrhtava od straha. „Imam važne vesti za Kandže.“

„Stvarno?“, odvratio je Nautilus. „Pretpostavljam da si se izgubio na putu do dogovorenog sastajališta.“

„Zato smo krenuli u potragu za tobom“, progovorila je jedna od senki ledenim glasom. *Cirus*, pomislio je Veslar. Pojavljivanje *Cirusa*, ledenokrilog zmaja, nikad nije slutilo na dobro.

„Nebokrili su pronašli našu pećinu“, rekao je Veslar. *Prosto reci istinu. Nisi ti kriv*. „I kraljica Skerlet je odvela zmajiće.“

„Da“, suvo je odvratio Nautilus. „Toliko smo shvatili kad je stala na najvišu planinu i razdrala se: 'Odabrana zmajčad su kod mene! Sva su moja!'“

„Sve nam ispričaj“, prosiktao je *Cirus*. „Kako su vas pronašli?“

„Pa“, s oklevanjem je počeo Veslar, „sve je počelo onda kad su dva zmajića pokušala da pobjegnu.“

Dva ili tri. Nije bio siguran gde je bila Glorija one noći kad je zatekao samo *Zvezdana* i *Sunčicu*. Mada, znao je da ne bi ušla u reku zajedno sa *Cunami* i *Glinenim*.

„Zašto su hteli da pobjegnu?“, oštro je upitao Nautilus. „Šta ste im radili?“

Veslar je osetio kako mu škrge pulsiraju. „Čuvali smo ih da prežive“, odbrusio je. *I držali ih zarobljene pod zemljom. I*

okovali Cunami. I planirali da se rešimo Glorije, jer nije deo proročanstva. Ipak, kakav smo izbor imali?

„Pretpostavljam da ste uhvatili begunce i vratili ih“, začuo se glas iz senke.

Veslar je prepoznao Krokodiliju, blatokrilu koja se nedavno pridružila Kandžama mira. U njemu se probudila nada. Jeste da ju je video samo nekoliko puta, ali je uvek bila puna razumevanja. Možda je, ipak, imao saveznika ovde.

„Ovaj...“, nastavio je Veslar, „nismo. Ne baš. Bilo je malo drugačije. Vratili su se sami... po ostale.“ Nakašljao se. „To nismo očekivali.“ *Vetruška je bila ubeđena da su otperjali čim su se dokopali neba.*

„Rekao bih da su se osećali kao zarobljenici“, kazao je Nautilus s pritajenim besom.

„Vi ste nam rekli da ih držimo pod zemljom“, pobunio se Veslar. „To je bila odluka svih Kandži!“

„Ali želeli smo da sarađuju s nama, a na de se bune!“, odgovorio je Nautilus. „U tome je bila poenta, zar ne?“

Začuo se žamor iz kruga zmajeva. Prema Veslarevoj proceni, zajedno s Nautilusom bilo ih je sedam. Pitao se da li bi uspeo da se probije pored svih njih i pobjegne.

„Nismo mi krivi“, promrmljao je. „Možda nešto s njima nije u redu.“

„Otkud nebokrili u čitavoj priči?“, prosiktao je Cirus.

„Nebokrili su pratili Glinenog i Cunami do pećine“, objasnio je Veslar. „Tako nas je kraljica Skerlet pronašla. Pokušali smo da se odbranimo, ali je sredila Dinka i odvela Vetrušku zajedno sa zmajčićima.“

„Da li će ih primorati da se bore u njenoj areni?“, upitala je Krokodilija. „Mogu li da pobjede?“

„Još su mali“, zarežao je Cirus. „Naravno da neće preživeti arenu.“

„Ali sigurno će barem nebokrilog da poštedi“, kazala je Krokodilija.

Veslar se štrečno. Nikada nije smogao hrabrosti da Kandžama mira prizna da su izgubili nebesko zmajče i zamenili ga kišnim. No kako su zmajčići sada bili napolju, uskoro će svi saznati.

„Dobro znaš šta je kraljica Skerlet uradila sa svim nebeskim zmajčićima koji su se izlegli najsvetlije noći“, odbrusio je Cirus. „Milosrđe joj baš i nije jača strana.“

Veslar je podigao glavu i pogledao ka očima koje su svetlucale u mraku. „Zar ne možemo da odemo i spasimo ih?“, upitao je. „Možda kad bi svi pripadnici Kandži napali odjednom...“ Glas mu je utihnuo. Koga on to zavarava? On prvi ne bi pojurio ka Nebeskoj palati, spreman da pogine. A bio je bliži zmajčićima od ostalih pripadnika Kandži, koji ih nisu ni upoznali.

„Svi članovi Kandži?“, zasiktao je Cirus. „Četrdeset zmajeva protiv stotinu nebokrilih čuvara? Brilljantan plan! Čudo je da smo tebi tako mudrom poverili zmajčice na čuvanje.“ Naglo je podigao glavu oblika dijamanta i ščepao slepog miša u letu. Začulo se krckanje sličnih kostiju pod njegovim zubima.

„Možda neće biti potrebe za samoubilačkom misijom“, umešao se Nautilus. „Nešto se desilo juče u Nebeskoj palati. I dalje nema vesti o tome šta se tačno dogodilo, ali je jedan od špijuna javio da misli da je kraljica Skerlet mrtva – da su je savladali zmajčići.“

Veslar je, iznenađen, raširio krila. „Moji zmajčići?“, upitao je.

„Možda imaju dara za bežanje“, kazao je Nautilus. „Mada je drugi špijun bio siguran da su svi poginuli dok su pokušavali da pobjegnu.“

Veslaru se želudac zgrčio kao da je u njemu otrovna meduza. Zmajčići ne smeju biti mrtvi! Ne nakon svega što je žrtvovao zarad proročanstva. *I ne bi li spasio sopstvenu krljušt*, šapnuo je slabašan glasić u njegovoj glavi.

„Kako predlažeš da ih pronađemo ako tumaraju negde po Piriji?“, upitao je Nautilus. „I, molim te, samo nesamoubilački

predlozi dolaze u obzir. Barem što se nas tiče. Ti možeš slobodno da završiš sa svojim životom, kad god poželiš.“

„Ne znam kako da ih pronađemo“, priznao je Veslar. Nije imao predstavu kuda bi zmajići mogli da odu. Nije mogao da shvati zašto bi hteli da budu sami, razdvojeni od svojih zaštitnika. Onih deset dana između bitke u kojoj je napustio svoju kraljicu i dana kad su ga pronašli pripadnici Kandži bio je najgori period u njegovom životu. Onako sam, bez plemena da ga podrži i Kandži da ga zaštite... Kako će da prežive zmajići?

„Ako ne možemo da vratimo zmajiće“, razmišljao je Nautilus naglas, „možda ćemo morati da razmotrimo sprovođenje rezervnog plana.“ Zamišljeno je počeo škrgu.

„Kog rezervnog plana?“, upitao je Veslar.

„Onog o kome ti ništa ne znaš“, dobio je Cirus.

„Ali moramo... Moramo da ih vratimo“, promućao je Veslar. „To su odabrani zmajići. Jedino oni mogu da okončaju rat.“

„Imaj malo vere u proročanstvo, Veslare“, kazao je Nautilus.

„Tako je, ništa ne brini“, tešila ga je Krokodilija. „Kandže mira nikad ne bi stavile sve na jednu kartu. Dobar je to rezervni plan.“

Veslareve oči su šetale od jednog lica u senci do drugog. Ni u jednom pogledu, osim u Krokodilijinom, nije video ništa prijateljsko.

„Ne razumem“, rekao je. Postoji li još neko, njemu nepoznato proročanstvo?

„To, naravno, znači“, oglasio se Nautilus, „da ćeš ti biti problem.“

Veslar je imao vremena samo da kaže: „Molim?“, pre nego što mu je Cirus skočio na leđa i prikovao ga za zemlju. Rane koje su mu naneli nebokrili vojnici ponovo su sevale od bola. Jedno krilo mu je bilo zavrtnuto iza leđa i mogao je da oseti kako mu se u krljušti zarivaju nazubljene kandže ledenokrilog.

„Šta to radite?“, skićao je Veslar. „Pa ja sam jedan od vas! Već sedam godina sam u Kandžama mira!“

„I izneverio si nas“, prosiktao je Cirus.

„Čekaj, čekaj...“, kazao je Nautilus pa zastao. „A ne, ipak je tako.“

„Iščupaću ti srce i njime nahraniti ribe“, zagrmeo je Cirus.

Kakve li ironije, pomislio je sumorno Veslar setivši se ribe koju je malopre pojeo. „Ali mi smo zmajevi mirovnjaci“, proceđio je kroz zube stenjući od bola. „Ako počnemo međusobno da se ubijamo, nismo ništa bolji od Buktinje, Ognjene i Plamene.“

„Izvini, Veslare“, rekao je Nautilus. „Mir je važniji od jednog zmaja. A ti bi nam osujetio rezervni plan. Ovo radimo za tvoje dobro. Za proročanstvo. Za mir.“

Bio je to jezivi odjek Veslarevih vlastitih reči. Isto to je govorio zmajčićima kad god su se ovi žalili na to što žive u podzemlju. *Ovo je za vaše dobro. Mir je važniji od svega*. I verovao je u te reči. Nema sumnje da je i Nautilus verovao.

Nautilus je dao znak kandžom. „Ciruse, dokrajči ga.“

Čeljusti ledenokrilog su se razjapile i Cirus je okrenuo Veslara na leđa. Škljocnuo je kandžama oštrim poput ledenica, spremajući se da ih zarije u Veslarev trbuh.

Iznenada se Krokodilija zaletela ka Cirusu i oborila ga u grmlje.

Veslar ni trenutka nije oklevao. Uspravio se i poleteo ka nebu što je brže mogao. Čuo je povike dok se Krokodilija borila sa zmajevima koji su je okruživali i osetio je grizu savesti. Da li bi trebalo da ostane i pomogne joj?

Ali zašto bi se vraćao ka smrti kad mu je pružena prilika da živi?

Začuo je lepet krila, pa je još više ubrzao. Pomislio je da mu je Cirus za petama ili da mu se približava Nautilus.

Međutim, začuo je Krokodilijin glas.

„Leti, Veslare!“, doviknula mu je. „Sve sam ih razbila – nisu znali šta ih je snašlo. Ha!“

„Hvala“, uzvratilo joj je Veslar i osvrnuo se, ugledavši krupno smeđe telo kako jezdi za njim.

„Gde ćeš da se sakriješ?“, upitala ga je.

Zavrteo je glavom. „Nemam pojma. Čuo sam da na Žadnoj planini postoji zmaj koji bi mogao...“

„Treba da odeš kući“, prekinula ga je povijajući krila da bi podletela ispod njega. „Prema onome što sam čula, kraljica Koralija je velikodušna ovih dana.“

Zamalo nije ostao bez daha od uzbuđenja koje mu je preplavilo telo od rogova do repa. *Kući? Da se vrati moru, nakon svih ovih godina? Zar je to moguće?*

„Nikad mi neće oprostiti“, odgovorio je, „ne nakon svega što sam uradio. Ne samo što sam je napustio usred bitke već sigurno zna da sam ja ukrao njeno jaje, zbog proročanstva.“

„Ko zna, možda te iznenadi“, primetila je Krokodilija. „Zar nije ona jedna od najvećih kraljica u istoriji? To piše u svim svicima morskokrilih. Možda će ti oprostiti. Zašto ne bi probao ako bi ti to omogućilo povratak kući?“

Veslar je ćutao. Jedan od meseca se uzdizao, obasjavajući njegove plavozelene krljušti. U daljini se videlo more, ali je delovalo nedostupno, poput samog meseca.

„Od tebe zavisi“, dobacila je udaljavajući se. „Samo ti kažem šta sam čula. Srećno, šta god da odlučiš.“

„I tebi!“, povikao je Veslar ka zmajici, koja je nestala među drvećem. Pitao se kuda se zaputila.

Svaki delić njegovog bića čeznuo je za morem. Nedostajale su mu palate, talasi, pesma kitova, gozbe, vrtovi... drugi morskokrili.

Ako Kandžama više nisam potreban... i ako joj obećam da ću ovoga puta biti hrabar...

Možda zaista mogu da se vratim kući.

PRVI DEO

RUB OKEANA

PRVO POGLAVLJE

Talas se obrušio na obalu i razlio oko Cunaminih stopala. Njene kandže s plovnim kožicama utonule su u mokri pesak, a plava krila povijala su se na vetru.

Podigla je glavu, udišući divlji morski vazduh.

Tamo je gde je trebalo da bude. To je bio njen okean.

„Tačno znam šta misliš“, začuo se podrugljiv Glorijin glas iza Cunaminih leđa. „Drugari, ovako miriše SLOBODA.“

„Pa, sloboda miriše na ribu“, primetio je Zvezdan. „Što je, čisto da razjasnimo, bez ikakve sumnje grozno.“

„Meni se sviđa“, odvratila je Cunami. Ovo su joj uskratile Kandže mira. Čitav život je provela zarobljena u zagušljivom, turbobnom prostoru ispod planine, umesto da bude ovde, da leti, pliva i živi kao pravi morski zmaj.

Zvezdan je bacio pogled ka nebu i polako krenuo ka tamnom rastinju koje je oivičavalo plažu. „Zar ne bi trebalo da ostanemo ispod drveća? Šta ako nas vidi patrola? Mislim...“ Zastao je i duboko uzdahnuo. „MORAMO da ostanemo ispod drveća. Tako je. Da. Svi natrag pod drveće. Odmah.“

Niko nije obraćao pažnju na njega, samo mu je Sunčica uputila sažaljiv pogled.

Cunami je pognute glave proučavala talase koji su joj zapljuskivali stopala. U plićaku su se mogle videti hitre male

figure, srebrne, zelene, žute. Okean je delovao znatno življe od pečinske reke.

Da li je moguće da je prošlo samo nedelju dana otkako su pobjegli od čuvara? Bilo je teško setiti se koliko su tačno proveli u zatvoru nebokrilih.

No jedne stvari Cunami se vrlo jasno sećala: zvuka pucanja kostiju pod njenim nogama.

Kandžom je napravila rupu u pesku. *Morala sam da savladam onog morskog zmaja. Kraljica Skerlet nas je primorala da se borimo. Nije bilo drugog načina da izađemo iz arene. Bio je lud. Bilo je ili on ili ja.*

Te misli su joj se neprestano motale po glavi, poput zmaja osakaćenih krila. Odmahnula je glavom i raširila krila. Ovo je smešno. Pa, da li je ona zmaj ili lešinar? Zmajevi bi trebalo da budu neustrašivi ratnici, a ne da se potresaju zbog tamo neke nebitne smrti.

Uostalom, Glorija je nanela više štete svojim smrtonosnim otrovom, a delovalo je da je to uopšte ne dotiče.

„Znate šta ja volim?“, čežnjivo je rekao Glineni. „Ribu. Mnogo ribe. I to velike, koju mogu da jedem, a ne ove male migoljave.“ Blatokrili je sedeo u pesku pored Cunami. Stomak mu je toliko glasno zavijao da su svi mogli da ga čuju.

Sunčica se zakikotala. „Pa, Glineni, nije prošao ni dan otkako si ulovio onu ogromnu svinju za sve nas.“

„Nije bila ogromna“, usprotivio se Glineni i uzdahnuo. Krila su mu klonula. „Bila je to najmanja svinja na svetu.“

„Trebalo je da uzmeš moje šargarepe.“ Sunčica mu se popela na leđa i osmotrila okean. Sunce samo što se pomolilo na svetlonarandžastom nebu i prošaralo površinu vode isprekidanim prugama svetlosti. Dva meseca, sada već toliko mala da su podsećala na sićušne kandže, nestajala su polako iza planina.

„Ozbiljno vam kažem“, insistirao je Zvezdan. „Nije bezbedno na plaži, s obzirom na to koliko nas blatokrilih i nebokrilih